

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/36/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716010101
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6716010101.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jána Bobora a Mgr. Jána Bednára v trestnej veci obžalovaného B. Z. za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. na verejnom zasadnutí dňa 5. apríla 2017 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T 24/2016 zo dňa 9. 11. 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného B. Z. z a m i e t a

odôvodnenie:

Rozsudkom samosudcu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T 24/2016 zo dňa 9. 11. 2016 bol obž. B. Z. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa dopustil tým, že

aj napriek tomu, že mu bola rozsudkom samosudkyne Okresného súdu Zvolen č.l. 10P/7/2015-30, IČS: 6715203044 zo dňa 4. 5. 2015, právoplatným dňa 21. 5. 2015 a vykonateľným dňa 26. 5. 2015 uložená povinnosť prispievať na výživu maloletej O. Z., nar. XX. X. XXXX, od 1. 5. 2015 mesačne sumou 200,- eur a to tak, že výživné splatné na mesiac dopredu je povinný poukazovať na účet matky dieťaťa A. Z., nar. XX. X. XXXX, vždy do 25-teho dňa mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, na ktorý sa výživné poskytuje, si túto svoju zákonnú povinnosť v mieste svojho trvalého bydliska, okres D. a na iných miestach v období od 1. 1. 2015 do 9. 11. 2016 riadne a včas neplní, keď na výživné zaplatil spolu sumu 1 512,- eur, hoci bol v tomto období riadne zamestnaný, čím mu na výživnom voči oprávnenej A. Z., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom D., D. XXX/XX, vznikol dlh vo výške 988,- eur.

Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j), l), § 38 ods. 2, 3, § 46 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, pričom podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov. Rovnako tak prvostupňový súd podľa § 50 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. d) Tr. zák. uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že vina obžalovaného bola vzhľadom na jeho výpoveď, v rámci ktorej sa k spáchaniu trestného činu priznal a toto konanie i úprimne oľutoval, ako aj vzhľadom na výpoveď svedkyne A. Z., nepochybná a navyše tiež bola i potvrdená listinnými dôkazmi obsiahnutými v spise. V súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prvostupňový súd zdôrazňuje, že v prípade obžalovaného prihliadol na dve poľahčujúce okolnosti a to v zmysle ust. § 36 písm. j) Tr. zák., t.j. že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a podľa § 36 písm. l) Tr. zák., t.j. že sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval. Taktiež prvostupňový súd uvádza v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť a potom vzhľadom na prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností uložil obžalovanému trest tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Pri ukladaní tiež zohľadnil skutočnosť, že v minulosti sa dopustil jedného priestupku proti majetku a že bol v minulosti jedenkrát súdne trestaný, pričom sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený (odpustenie

trestu amnestiou). S poukazom na tieto závery uložil obžalovanému trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby, pričom taktiež rozhodol o podmiennečnom odklade výkonu tohto trestu za súčasného uloženia skúšobnej doby vo výmere 12 mesiacov, teda na samej dolnej hranici trestnej sadzby. Takýto trest je podľa názoru prvostupňového súdu postačujúci pre nápravu páchatel'a, ochranu spoločnosti, ako aj z pohľadu generálnej a individuálnej prevencie s tým, že zároveň zabráni obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti a dostatočne zabezpečí jeho prevýchovu. V konečnom dôsledku potom pri prihladnutí na obdobie neplnenia vyživovacej povinnosti, ako i na výšku zameškaného výživného, uložil obžalovanému i povinnosť počas skúšobnej doby zaplatiť zameškané výživné.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný, kde v písomných dôvodoch svojho odvolania uvádza, že sa odvoláva voči rozsudku v trestnej veci zanedbania povinnej výživy zo dňa 9. 11. 2016. Obžalovaný B. Z. ďalšie dôvody odvolania bližšie k rozsudku neuviedol, pričom v súvislosti s účasťou na verejnom zasadnutí dňa 4. 4. 2017 telefonicky kontaktoval trestnú kanceláriu sám obžalovaný, kedy ospravedlnil svoju neúčasť na verejnom zasadnutí dňa 5. 4. 2017 z pracovných dôvodov a požiadal, aby sa verejné zasadnutie v jeho trestnej veci vykonalo v jeho neprítomnosti. S poukazom na túto žiadosť obžalovaného, ako i na návrh krajského prokurátora na verejnom zasadnutí, bolo potom vykonané verejné zasadnutie o odvolaní obžalovaného v jeho neprítomnosti. Krajský prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Banskej Bystrici na základe podaného odvolania obžalovaným preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Po postupe v zmysle tohto ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V súvislosti so závermi prvostupňového súdu tak, ako sú uvedené v odôvodnení rozsudku, ktoré napadol odvolaním obžalovaný i krajský súd je toho názoru, že vina obžalovaného bola vykonanými dôkazmi nepochybne preukázaná. Okrem čiastočného doznanie obžalovaného i krajský súd, rovnako ako prvostupňový súd poukazuje na výpoveď svedkyne A. Z., ako i na ďalšie zabezpečené listinné dôkazy. Po vyhodnotení dokazovania na hlavnom pojednávaní sa však krajský súd nestotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že v danom prípade bolo na mieste bolo použiť dve poľahčujúce okolnosti a to, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a že sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na odpis z registra trestov na č.l. 79, z ktorého vyplýva, že okrem trestu uloženého Okresným súdom Zvolen sp. zn. 4T 214/2012, ktorý bol obžalovanému amnestovaný a hľadá sa na neho, ako keby nebol odsúdený, bol odsúdený Okresným súdom Žiar nad Hronom a to trestným rozkazom zo dňa 5. 9. 2016 pod sp. zn. 1T 77/2016, s právoplatnosťou 21. 9. 2016 za trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák., kedy mu bol uložený podmiennečný trest odňatia slobody na 5 mesiacov so skúšobnou dobou 1 rok a 3 mesiace, do 21. 12. 2017. Prvostupňový súd na toto odsúdenie neprihliadol pri hodnotení poľahčujúcich okolností, prípadne i priťažujúcich okolností. Rovnako tak zo zápisnice z hlavného pojednávania, ako i zo záverečnej reči obžalovaného, krajský súd nezisťuje skutočnosť, že by obžalovaný svoj trestný čin úprimne oľutoval, a preto použitie oboch poľahčujúcich okolností prvostupňovým súdom sa javí krajskému súdu ako neprimerané. V dôsledku absencie odvolania okresného prokurátora však hoci bolo možné túto skutočnosť napraviť, nebolo však možné už obžalovanému uložiť prísnejší trest, a preto z dôvodu stability súdnych rozhodnutí potom už krajský súd neupravoval výrokovú časť rozsudku vo výroku o treste a následne potom celé odvolanie obžalovaného považoval za čelové a ničím neodôvodnené a preto toto odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny ďalší opravný prostriedok.